העלון טעון גניזה
עלון מס' 581
שבת פר' עקב
שנת תשפ"א

בס"ד

תפארת ינוז

ע"ש הצדיק המלוב"ז רבי ינוז חורי זצוק"ל, זיע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינוז" 03-6182992

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
שושנה בת אסתר ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
שלמה בן ויקטוריה ז"ל
שרה בת מלכה ז"ל
שלום בן וודחה ז"ל

לרפואה שלמה
אולגה זימבול בת אמילי

מטעמים לשולחן

וידעת עם לבבך כי כאשר ייסר איש את בנו ה'...מיסרך (ח,ח)

הקב"ה מיסר אותנו כפי שמיסר אדם את בנו, ולא כמו שמיסר אדון את עבדו-במה מתבטא ההבדל ביניהם? ה"**בן איש חי**" מסביר, שכאשר מצוה אדון על עבדו לעשות משהו, והוא עושה זאת בצורה אחרת ממה שהורו לו-הוא נענש על כך, ונחשב שהמרה את פי אדונו. ואילו מצווי שמקבל בן מאביו-גם אם הבן לא פעל בדיוק באותה דרך שבה הוא הצטוה, בודק אביו את מבחן התוצאה, והיה, אם הבן הצליח דוקא באופן הזה וגרם לעצמו טובה גדולה, הוא מסוגל לסלוח לו על שעשה זאת בדרך שונה, משום שכל רצונו מלכתחילה היה אך ורק להיטיב עם בנו, ומכיון שמטרה זו הושגה- הרי שבכך התמלא כבר רצון האב. לדוגמא: אדון הורה לעבדו ללכת לרחוב ז'בוטינסקי שלא דרך רחוב השומר, אולם העבד המרה את רצונו והלך דרך רחוב השומר, על אף שהוא הצליח להגיע לז'בוטינסקי-אדונו כועס עליו על שעשה מעשה בנגוד לרצונו. לעומת זאת, כאשר אב מזהיר את בנו לא להכנס לרחוב השומר ובנו עבר על צוויו, הלך לשם, והשיג מטרתו, ישמח האב עם ההצלחה ופחות ידקדק על הצווי שהופר. כלומר: המשמעת של **עבד לאדונו** נבחנת במבחן **המעשה** עצמו, בשונה מן היחסים בין **בן לאביו**, שבהם הדבר העקרי הוא **התוצאה**, וכאשר הצליח הבן, פחות חשובה בעיני אביו הדרך שבה עשה את המעשה שהביא לכך. מטרתן העקרית של המצוות כולן, היא לקשר אותנו אל הבורא יתברך, "רחמנא לבא בעי", הקב"ה רוצה את הלב שלנו, יותר מאשר את הפעולה החיצונית, ולכן עקרם של המעשים הוא הכונה שבהם ולא עצם הפעולה שנעשתה, ומשמעות רבה ומכריעה ישנה לכונה בשעת המעשה. עד כמה רבה החשיבות של הכונה נוכל ללמוד מן הספור הבא, שאותו מספר ה"בן איש חי": מעשה בבחור אחד שהבחין בשעה שישב ולמד בבית רבו, שהרב אינו חש בטוב. בדאגה ברר מה יכל להקל עליו. "כוס בירה היתה מצליחה לחמם אותי", אמר הרב,"אולם הבעיה היא שאין לי אפילו דינר אחד, שדרוש לצורך קניתה". הוא פשפש בכיסיו, דלה כמה פרוטות, אך, לצערו, הן לא הצטרפו לכדי שויו של דינר. לפתע, הבחין התלמיד בדינר שנצץ בין ידיו. "זה דינר מזויף" הסביר הרב לתלמיד, "אי אפשר להשתמש בו". הושיט הבחור את ידו ובקש לקבל לידו את המטבע המזויף לצורך משחק, והרב נתן לו מבלי להקדיש מחשבה לענין. לאחר מכן פנה הבחור ויצא לעבר מוכר הבירה, כשהבחין שאנשים רבים נדחקים סביבו, הוא ניצל את ההזדמנות, בקש קנקן בירה, ושלם בדינר המזויף, כשהמוכר הטרוד אינו מספיק להבחין במרמה. בבית רוקן את הבירה לקנקן אחר, ומלא במקומה מים. מאחר שנותר עדין מעט קצף על דפנות הכלי, נראה היה המשקה כבירה לכל דבר.הבחור מהר למוכר ואמר כי אביו איננו מרוצה מן הבירה הזו, ולכן הוא רוצה להחזירה ולקחת את כספו חזרה. נענה המוכר לבקשה, שפך את המשקה שבקנקן חזרה לחבית הבירה שלו, ונתן לבחור דינר בחזרה.כעת הסתובב לו הבחור מאושר באדם- ברשותו דינר אמיתי וגם בקבוק בירה, הקלה היא בעיניכם?! הוא מיהר לתת לרבו את הבירה, וכדי להעלים את מעשהו סיפר, כי לוה דינר לצורך רכישתה. הרב שלגם והרגשתו הוטבה, דאג להחזיר לו כבר למחרת היום דינר על הקניה, ובחורנו שב הביתה כשברשותו שני דינרי זהב. רק כעת החלו לנקר בו יסורי מצפון...זוהי גנבה פשוטה- הרהר- חובה עלי להחזיר כפל תכף ומיד, כמו שצותה התורה על הגוזל. החרטה נקרה בו ויסרה אותו כל כך עד שלבסוף גמר בליבו לשלם למוכר הבירה פי חמישה, כלומר: עשרה דינרי זהב. כדי להצליח בכך, החליט לרכוש בשני הדינרים שלו כמה עפרונות ועמד ומכרם ברחובה של עיר. בכסף שקיבל רכש עוד ומכר, עד שהצטברו אצלו עשרה דינרים. אם הרוחתי סכום כה יפה כל כך מהר-עלתה בו מחשבה-חבל שאתן את הכל למוכר, מבלי להותיר לי משהו להמשיך לסחור בו. וממחשבה למעשה-לא חלפו ימים רבים והבחור הגדיל את כספו לכדי מאה זהובים, ואחר כך לאלף זהובים, וכך גדל הונו והוא הפך לאחד מעשירי הסביבה. באחד הימים החליט כי כעת מחובתו להחזיר את הכסף שנלקח מן המוכר לפני שנים. הוא מיהר לערוך סעודה גדולה, הזמין אליה את רבו, משכבר הימים, ואת מוכר הבירה, וביושבו לפניהם ביחידות, התודה וספר את כל הסיפור, אחר הוציא מכיסו שני דינרי זהב, הושיטם למוכר, וצרף אליהם עוד כיס שבו מתאים זהובים תמימים לאות פיצוי. "ילמדני רבי", הוסיף לאחר מכן, בפנותו אל הרב, "כיצד יתכן כי בכסף גנוב שרתה ברכה כל כך גדולה ואנכי כה הצלחתי?" השיב לו הרב:"המעשה הראשון נעשה מתוך כונה טובה של עזרה לרב, ואותה כונה גרמה לברכה הגדולה, ואלו לאחר שעשית את המעשה השני מיד נקף לבך, וכל מה שלא חשבת את הגזלה היה משום שדחית זאת, ולכן גם זה לא הפריע לברכה הגדולה שנגזרה עליך". נמצנו למדים, שלכונה ישנה משמעות רבה מאד ומשקל רב, בבוא האדם לתת דין וחשבון על מעשיו היא נשקלת ונמדדת בעין בוחנת.

ומתוק האור

זמני שבת
פרשת עקב

	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
ירושלים	6.13	7.02	8.16	8.55
תל אביב	6.16	7.20	8.19	8.52
חיפה	6.17	7.10	8.20	8.52
באר שבע	6.14	7.18	8.17	8.50

הפטרה: "ותאמר ציון"

ההלכה השבועית

הלכות שבת - טוחן ולש

א. אסור לגרור הגבינה בכלי שהוא מורג חרוץ בעל פיפיות (פומפיה), אפילו כדי לאכול לאלתר, שכיון שהוא כלי המיוחד לטחינה, הרי זה דומה לבורר בנפה וכברה, או לשוחק תבלין במכתשת, שאסור אפילו לאלתר.

ב. מותר לפרר לחם לפני העופות, כגון אווזים ותרנגולים. וכן מותר לחתוך ירקות בסכין דק דק ולתת לפניהם, כשדעתו להאכילם לאלתר. וכן מחתכין בשר נבלה לפני כלבים, דק, דק, אם הנבלה קשה ואי אפשר לאכלה בלי חתיכה.

ג. יש נוהגים בשבת לזרוק חטים בחצרות ובמרפסות וכיוצא בזה, כדי שיבאו הצפורים ללוקטם ולאוכלם, ואף שיש אוסרים, מכל מקום הנוהגים כן יש להם על מה שיסמוכו, ומנהגם של ישראל תורה הוא. וכל שכן שמותר לתת אוכל לדגים הנמצאים באקווריום בשבת, שהרי ממזונותיהם עליך.

ד. מותר לעשות מיונז בשבת (דהיינו שמערבבים ביצים ושמו וחרדל וסוכר וקצת מלח), ובתנאי שעושה על דעת לאכול לאלתר באותה סעודה. וגם לא יטרוף לערבם בכח, אלא מערב בנחת.

(חזון עובדיה)

סיפור השבוע

שלום ר' לוי.
ברשותך אגע כאן בנושא חשוב, ולעתים כאוב. כמי שעוקב בדקדקנות אחרי מאבקיך בעניין פגעי הטכנולוגיה, גם לי אין ספק שהדבר שהכי מאיים על עולם התורה ועל היהדות בכלל, זו החשיפה לתחלואים הגלויים והנסתרים שבתוך המדיה. שמעתי אותך אומר פעם, שמעבר לפגיעה בעם היהודי, האנושות כולה שינתה פניה לבלי הכר, והמדרון ארוך עדיין וחלקלק והשם ישמור. לכן, הנושא הזעיר יחסית כמובן – שאעלה בפניך, נראה זעיר עוד יותר לעומת חשיפה של בן ישיבה לסמראטפון טמא כזה או אחר. במה דברים אמורים? ברישיון נהיגה. כידוע לך, גם כיום הנושא הזה הוא טאבו אצל כל מי שאוחז מעצמו ישיבשער רציני, ולא אחד שמתנדנד. לצערי ישנם כאלו שעושים רישיון מתחת לאף של ראשי הישיבות ולא מגיע להם צל"ש. אבל מי כמוך יודע כמה הניסיונות קשים בחוץ, וגם בבתים, בפנימיות, איפה לא קשה. אינני מאן ד'אמר לקבוע מסמרות שעדיף שיעשו רישיון ולא יגעו בסמארטפון, שהרי עם כל הכבוד אני בן 17, לומד בישיבה גבוהה ומשתדל להיות כנוע ובדרך כלל מצליח –לקיים את התקנות של הישיבה. ועכשיו בגילוי לב אציין בפניך, שמבחינתי הנני מוכן לעבור את העולם מבלי רישיון נהיגה. מוותר על התענוג – לנהוג. שינהגו אחרים בשבילי. למה? זה סיפור קצר ומרתק שבמהלכו תבין שמבחינתי, מיציתי באופן יוצא מן הכלל את התענוג שבנהיגה.

פרק ב' :
הייתה זו שעת טרום דמדומים בערב חורפי אחד. יצאתי מן הישיבה לכביש בין מושבי ופני צפונה לאירוע משפחתי, באישור ראש הישיבה כמובן. אמא שלי דאגה לוודא בטרם יציאתי שאגיע בזמן, סוף סוף אחות בכורה מתחתנת. אחזתי מטריה ביד ימין ותיק אישי בידי השמאלי, ניצב מתחת לתקרה של תחנת אוטובוס בודדה למדי, דרום הארץ, מדובר בכביש צדדי, עם תנועה דלילה למדי, מנופף עם המטריה למכונית, אך זו חולפת. טעם מריר של החמצה עולה בפי. טרמפ הוא כמו כרטיס הגרלה, בדרך כלל אלה שקונים אותם מתאכזבים משבוע לשבוע, ושנים רבות הם מתייבשים עם החלום של ההצלחה, אבל התקווה לזכות משאירה להם את הראש מעל המים, מחכים מחכים, מאמינים שיעלו פרס גדול, בפור הוא הגורל. נייט. ולעתים יש בן אדם קונה כרטיס פעם ראשונה ומגריל מליונים. התפללתי לאבא שבשמים שיגריל לי טרמפ זריז בלי להתייבש. ואכן כמעט כך.המכוניות השנייה, שנראתה באופק ההולך ומחשיך, הייתה רחבה מאד בצבע כסוף, נראתה יוקרתית מאד, מן הדגמים ששווים כמה מאות אלפי שקלים. נופפתי במטריה, והלה החל להאט ועצר לידי. הדלת נפתחה באופן אוטומטי. אמרתי "תודה רבה" והתיישבתי על כורסא חלומית, שרצתה לשכנע אותי להירדם. "לאן" שאל הנהג, יהודי דתי כבן 60, בעל סבר פנים נעים. "לבאר שבע, משם אקח אוטובוס לבני ברק...". "מצוין, ברוך הבא, יש לנו 25 דקות נסיעה לפחות. איפה לומדים?" שאל הנהג החביב "באיזו סוגיה אוחזין" שאל - ועניתי. לא הספקנו לשוחח יותר משתי דקות, ולפתע הוא החל להתעוות בפניו, ידו רעדה על ההגה, והמכונית החלה לזגזג..."אני מרגיש לא טוב... הכאב פולח אותי בחזה... אני אעצור בצד, ואתה תחליף אותי ותסיע אותי במהירות לבית החולים...". הוא עצר חיוור כולו בצידי הכביש, פתח את דלת הנהג והתיישב מאחור ומיד נשכב על הספסל האחורי נאנק מכאבים... ולפתע חירחר קצת ושתק. התעלף או אולי... האפילה יורדת. איבדתי עשתונות. נכנסתי לבהלה ולבלבול, האם להרים חיוג למד"א, לעצור מכונית, או לנהוג? אין לי מושג איך מבצעים החייאה... "סע, סע בחור" שמעתי אותו לוחש בקושי. סמן שהוא עדין חי ברוך השם. איך אנהג? אין לי רישיון נהיגה... יש לי קצת מושגים בנהיגה ואפילו נהגתי מעט על דרך כורכר באחד המושבים, על מכונית ישנה של בן דוד שלי. ר' לוי מדובר בשניות של החלטה. חששתי שכל שניה של איחור היא חיים או מוות. זהו! נכנסתי לרכב ואחזתי בהגה הקטן, העברתי את ידית ההילוכים ל D, והתחלתי להתפלל. הלב דופק מיליון פעימות בשניה, העיניים שלי מרוכזות בכביש... והרגל על מדוושת הגז. הבטתי במראות כולן, ונכנסתי באיטיות לכביש, כולי מרוגש, רועד, אבל משמים נסכו בי רוח של אחריות... קיבלת עכשיו משימת הצלה של יהודי, שזה עולם מלא..."אבא'לה שלי שבשמים, רחם עלי ובעיקר על היהודי הזה שנמצא במצב קשה... אתה הבאת אותי לכאן, למצב הזה, לניסיון הזה... אני מתחנן פניך שאנהג באחריות בזהירות מתבקשת, ואגיע לחדר המיון בזמן, והיהודי הזה יזכה לחיים טובים ולשלום... ואנא סלח לי ומחל לי אבא שבשמים שלקחתי אחריות לנהוג בלי רישיון... ומצד שני כל דקה היא נצח... והיהודי ביקש ממני, ואני מבולבל וחסר אונים. אנא אבא שבשמים תנהג במקומי, תתמרן במקומי על הכביש... אני בידיים שלך". התפללתי מזיע מכף רגל ועד ראש. המכונית דהרה במהירות של 140 קמ"ש. אך בזהירות רבה, ללא שום סכנות, ברמזורים האדומים עצרתי, ובפי מזמורי תהלים. צודדתי מבט לאחור, וראיתי שעולה קצף משפתיו של היהודי היקר הזה, שביקש להיטיב עמי, ועכשיו משמים גלגלו שאני איטיב עמו... האם אזכה להיות שליח נאמן להצילו, או שמא?... דמעות של מתח וחרדה נצנצו בעיני.

פרק ג': עצרתי מול שער בית החולים, "יש לי כאן בן אדם כנראה בהתקף לב...". השוער פתח נכנסתי, רצתי לחדר המיון והודעתי לצוות הרופאים. תוך שניות ספורות הם ניגשו לספסל האחורי וביצעו בו פעולות החייאה והובילוהו למחלקת טיפול נמרץ... או אולי לחדר ניתוח. לא יודע. אחרי שהחנייתי את הרכב במגרש החנייה ניגשתי לפקידת הקבלה ומסרתי לה את המפתחות "אנא דאגי לעדכן את בני משפחתו של החולה שמי כך וכך, אני איננו מכיר את האיש" הובלתי אותו במכוניתו לבית החולים. כל הדרך באוטובוס צפונה קראתי תהלים לרפואתו, מבלי לדעת את שמו. אתה מבין ר' לוי, בן ישיבה נקלע לאתר סכנה שכזה, 140דובר קמ"ש בלי רישיון... פחד פחדים.
סיום כעבור שלושה שבועות הוא הגיע לישיבה ובידיו מתנה עבורי. שעון יד משובח. הוא הציג את עצמו, חיבק אותי בחום רב והודה לי. "הרופאים אמרו שהגעתי אליהם בשניות האחרונות... היית שליח נאמן משמים להצלתי" ומעל לכל נהגת בזהירות. כל הכבוד".
לפני שנפרדנו הוא שאל אותי לשמם של הורי היקרים ומקום מגוריהם. "שמם נשמע מוכר לי" סיכם ונסע.
בערב שבת הגעתי הביתה וסיפרתי להורים שהניצול הגיע לישיבה וקנה לי מתנה. שעון יד. אבא שאל מה שמו, וכששמע התפעל והתרגש "לפני שלושים שנים הייתי זקוק ל 10.000 דולר כדי לקנות את הדירה שלנו... כבר אז הוא היה איש עסקים גדול שחיבב בני תורה. הוא כתב לי צ'ק שמן, ואמר לי "כשיהיה לך תחזיר" והחזרתי לו כמובן עד הפרוטה האחרונה. אבל משמים מלמדים אותנו – מרבה צדקה מרבה חיים, ובעיקר חיים לעצמו. הפלא ופלא.
באדיבות המחבר-הרב קובי לוי הי"ו

עשיתי פדיון ב"חסדי ינוך" ונושעתי...

הבן שלי בגיל 25 סבל מכאבי ראש בלתי נסבלים במשך כשבוע הוא הלך לבית חולים פעמיים ואמרו לו שאין לו כלום, החלטנו לעשות לו **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** ולאחר הפדיון הוא פנה שוב לבית חולים. הפעם הוא החליט ללכת לבית חולים אחר. כשהוא הגיע לשם החליטו לאשפז אותו במידי ולעשות לו בדיקות מקיפות. בבדיקות גילו דלקת בכרום המח חריפה, אחרי טיפול אינטנסיבי של יומיים הוא שוחרר הביתה בריא. הרופאים אמרו לנו שקיבלנו את הילד במתנה ואם היינו מחכים עוד קצת המצב היה הרבה יותר קשה והמבין יבין. אין עוד מלבדו!

מזל מהדרום

בעלי סבל מהמחלה, ל"ע ולא על אף אחד מישראל, הוא היה צריך לעבור שני ניתוחים, קריטיים, והזמנו לו **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** לפני. ברוך השם, הנתוחים עברו בהצלחה, בהתחלה היה מורדם ומונשם, ואחרי זה הצליחו להעיר אותו בהדרגה ,שזה בכלל לא מובן מאליו, עדין הוא זקוק לרפואה שלמה ושזכוי הרבים יעמוד לזכותו, אבל אין בכלל מה להשוות למה שהיה. והודו להשם , השלב הקשה מאחורינו. תודה לבורא עולם!

בעילום שם

43 שנים חלפו. 43 שנים של נשואין כושלים, בהן סבלתי גם מהתנהגות אלימה מצד בעלי, החלטתי לעשות משהו טוב עבור עצמי. זה היה לפני שלושה חודשים. התקשרתי ל**"חסדי ינון"** ובקשתי שיערכו עבורי **"פדיון נפש"**. בקשתי שיעשו את הפדיון לבריאות הנפש, שאעמוד בכל התקופה הקשה הזאת, לאחר שהגשתי בקשת גרושין. בקשתי בעיקר על המצב הבריאותי שלי, נפש וגוף, זה הכל. בכלל לא חשבתי על כל התהליך. היתי חיבת לטפל בעצמי, לשם שינוי. אבל השם יודע מה טוב לכל אחד ואחת. בהתחלה הוא סרב לתת את הגט, וחששתי מההשלכות. אבל לאחר הפדיון, חלה התפתחות שבגינה הוא הסכים לתת את הגט. בן אדם חושב שהילדים גדולים ולא נפגעים. ואז מגלים שלצערינו זה משפיע על כל גיל. אף ילד לא רוצה להגיע הביתה ולראות הורים מסוכסכים, עדיף להפריד את החבילה, ובטח במקרה שזה מגיע לאלימות. הילדים הנשואים עם נכדים עודדו את התהליך. כי בכל גיל נפגעים. התקשרתי לבשר שקיבלתי את הגט, לאחר שלושה חודשים, ושהשם רחם עלי, והכל הלך מהר וקל יחסית. מודה להשם, חַסְדֵי ה' כִּי לֹא־תָמְנוּ כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמָיו...

בעילום שם

אבי, השם ישמור אותו, אדם מבוגר, הוא חלה בנגיף, ושכב בבית עם קשיי נשימה., היה לו חום ושיעול קשה, עד כדי שהתעלף בבית. לאור המצב, פחדתי שיגיע לבית חולים. והזמנתי לו מיד **"פדיון נפש"**, וברוך השם, התאושש מהר, הכל עבר לו ממש כלא היה וחזר לעצמו...אין מילים להודות, לבורא עולם!

ח.ש

הבת שלי ובעלה חפשו עבודה הרבה זמן, ולא מצאו כלום, במיוחד עם המצב שהיה. הזמנתי להם **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** ובקשתי, שיהיה להם פרנסה בנקל, וימצאו עבודה מכובדת. וברוך השם, איש בשורות אנכי... שניהם מצאו עבודה ופרנסה, והסתדרו ברוך השם...

בעילום שם

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכה שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 03-6182992

לזכוי הרבים- ניתן לשלוח סיפורי פדיונות לפקס 077-2182992 . נא לציין שם וטל'. הפרטים נשארים במערכת או יפרסמו לפי בקשת השולח

החיזוק השבועי

הודו לה' כי טוב – כי לעולם חסדו

סוחר עצים עשיר עשה את דרכו ממקום למקום עם חבילה נכבדה של עצים. כשהגיע לפטרסבורג, אנשי המקום לא נתנו לו לעבור והוא "נתקע" עם הררי העצים שבבעלותו. לצערו, תוך ימים ספורים ערכם של העצים ירד פלאים. ראה האיש איך מפעל חייו קורס ובכה על מר גורלו. והנה, באותו הערב הוכרזה באזור שעת חירום, מחירי העצים טפסו באחת מעלה מעלה, והסוחר התעשר בעושר רב תוך ימים. שמח הסוחר על ההצלה והעזרה ששלח לו הקב"ה והלך לביתו של רבי חיים מוולוז'ין לתרום סכום הגון לישיבה. שאלו הרב: "מה ראית לתת הפעם סכום כה נכבד כתרומה?" סיפר לו הסוחר את הנס שקרה לו. אמר לו רבי חיים: "באמת כל יום יש ניסים לעניים - בלילה הם בלי פרוטה, ולמחרת משתכרים ומתפרנסים, ונותנים שבח והודיה לבורא עולם ככתוב: 'אַל יָשֹׁב דַּךְ נִכְלָם עָנִי וְאֶבְיוֹן יְהַלְלוּ שִׁמְךָ' (תהילים עד', כא') אבל העשירים אינם רואים את השגחת הבורא בכל הקורה אותם מידי יום, רק כשהם מצליחים למעלה מדרך הטבע, הם נזכרים ומודים על כך..."מידי יום בורא עולם ממלא אותנו בניסים, נותן ומעניק לנו מהונו ומחייה אותנו בכל רגע ורגע. אך לעיתים אנו מתנהגים כמו העשירים, מקבלים את הדברים כמובנים מאליהם, לא מודים על הקיים ומתלוננים על מה שאין. מתי בעל הנס מכיר בניסו? כשחסר לו והחיסרון מתמלא. אדם עני המקבל פת לחם המחייה את נפשו נותן הודיה לבורא עולם על המעט שיש לו. כך כל אחד מאיתנו צריך להודות לבורא על החיים, הבריאות, המזון והלבוש שהוא נותן לו. אם נשכיל להודות על מה שיש לנו, לא לחשוב על מה שאין לנו, נכריח בכך את בורא עולם לתת לנו עוד! כשאדם מודה לחברו, חברו רוצה להעניק לו יותר, כך בורא עולם רוצה להעניק כפל כפליים לאדם המודה על המעט שיש לו. נודה לקב"ה על הטוב שיש לנו והוא לעולם יעניק לנו את רוב חסדו...

(רונן קרתא)

בסיעתא דשמיא

הספר שיוציא אותך מהדאגות

שער הבטחון המתורגם

מאת **רבנו בחיי אבן פקודה** זצ"ל.

מהדורה חדשה
ויחודית מתורגמת
לשפה עכשווית
וקולחת
מצורפת הסגולה
לפרנסה של
הרב סגל

חדש!

בהוצאת תפארת ינון

ניתן להשיג "בחסדי ינון" 03-6182992

מטבע הישועות של הצדיק

המסוגל להגנה
מעין הרע, מזל,
בריאות איתנה,
פרנסה בשפע

לשמירה, ברכה והצלחה

לפרטים בקו הישועות 03-6182992

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" \\

לע"נ נח בן טראקי, יסמינה בת מסעודה, יהושוע בן עזיזה, רחל בת פלילה, יעקב בן רוזה, אמילי בת רוזה, צבי בן אילנה ז"ל, בקי אליסיה בת מטילדה ז"ל, יורם בן אסתר ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 03-6182992. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"**חסדי ינון**" בכרטיס אשראי בקו הישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440 או ב- bit 050-95-80-500